

je bilo med razstavljenim materialom nekaj povsem diletantskih del, ki niso sodila v družbo umetnin.

Prireditve svojega poglobitvenega namena kot prodajna razstava ni dosegla, umetnostno je pa njen pomen neznaten. Pokazala je, da je z malimi izjemami skoro vse najboljše, kar naša upodabljaljoča umetnost premore, ostalo izven kroga udeležencev. Tako je ta prva razstava naše oficijelne umetniške organizacije pokazala, da ta doslej, žal, ni znala pritegniti dolge vrste odličnih, resnično tvornih reprezentantov in da idejno za slovensko umetnost in umetnike le prav malo pomeni.

K. Dobida,

INOZEMSKI PREGLED

Pregled francoske književnosti v minulem letu. Veliko pozornost je vzbudil Henri Brémond s svojimi razpravami o čisti liriki, ki so izzvale precej debat in polemik. Ko se je Brémond obširno razgovoril o Poeju, Baudelaireu, Mallarméju in Valéryju, je pripoznal, da čiste lirike (*poésie pure*) prav za prav ni in je s tem nepričakovanim zaključkom še bolj poživil splošno razgibanost.

Vobče pa je bila v minulem letu precej obilna žetev na polju pesništva. Poleg novih kritičnih izdaj Victorja Hugoja so tudi sodobniki obelodanili mnogo pesniških zbirk. V prvi vrsti Raymond de la Tailhède, ki mu je uspelo zlit duha klasike z romantiko v pesmih, ki močno spominjajo na Pindara. — Paul Valéry je izbrušenost svojega duha izkazal s svojimi «Rhumbs» in «Cahier B», z raznimi uvodniki in članki, ki pričajo, da je francoski esprit še vedno mladostno svež in izostren.

Izmed kritikov in esejistov moramo omeniti Alaina («Système des beaux arts», «Propos»), Eugène Montfort («Les Vingt-cinq ans de littérature»), Clémenceau («Démosthène»).

Velik uspeh so dosegli romani, v katerih se je še najtvorneje udeleževal francoski pisatelj. Omeniti moramo imena: V. Bourget («Danseur mondain»), Henri de Régnier («Escapade»), J. Duhamel («Pierre d'Horeb»), Jean Carrère («Fin d'Atlantis»), H. de Montherlant («Bestiaires»), H. Pourrat («Mauvais garçon»), H. Barbusse («Force»), Pierre Bost («Crise de croissance»), A. Bailly («Saint Esprit»), André Gide («Faux monnaieurs»).

Čez noč se je proslavil Georges Bernanos, ki je s svojim delom («Pod satanovim solncem») uvedel v literaturo spet Mefista in mu pripomogel do aktualnosti. Ta knjiga razodeva dokaj temperamenta in čudaštva. S Pavlom Morandom je francoski roman segel precej daleč izven Francije in tudi R. Dorgelès («Partir») ter H. Bérard («Le Bois du Templier pendu») sta epiki utrdila sloves. Sploh pa so novodobne smeri tako raznolike in mnogotere, da je sedaj nemogoče izreči končno besedo o značaju in splošni podobi sedanje epike. Minulo leto je izšlo tudi precej monografij in življenjepisov, pa tudi priložnostnih člankov in razprav o slavnostnih obletnicah, ki so jih izzvala imena: Sv. Frančišek Asiški, Théophile de Viau, Madame de Sévigné, George Sand, E. Fromentin, Emile Montegut, — nekrologi in spomini na umrle: René Boylesve, G. Geffroy, Jean Richepin... Toda med najboljšimi deli minulega leta moramo posebej omeniti knjige Valéryja, La Tailhèda in pa dela «Mystère en pleine lumière» od Mauricea Barrèsa.

(Po poročilu P. Soudaya — Miran Jarc.)

Urednikov «imprimatur» dne 2. maja 1927.